

วัฒนธรรมและการใช้ภาษาเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันในบริบทสังคม
ที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยและการใช้จริงในปัจจุบัน
ของภาคประชาสังคมจังหวัดนครราชสีมา

Culture and Usage of Language Regarding Corruption in
Social Contexts that arise in Thai Literature and
in the Modern Civil Society of Nakhonratchasima Province.

จิรัฏฐิพร ไทยงูเหลือม¹/ พิมพ์พีจี บรรจงปรุ² /

อารีย์ ศรีอำนาจ³/ วิมาน วรรณคำ⁴

Jiratthiporn Thainguluum¹ / Pimpajee Bunjongparu² /

Aree Sri-amnuay³ / Wimarn Wannakham⁴

¹Thai Language Program/ ²Public Administration Program

³Early Childhood Education Program / ⁴Retired Government Employee

Nakhon Ratchasima Rajabhat University

Nakhon Ratchasima 3000, Thailand

E-mail : rose_19297@hotmail.com

Abstract

This article aimed to study the use of language and culture regarding corruption in the social contexts appearing in Thai literatures and recent use of civil society of Nakhonratchasima province which will encourage awareness of the problems surrounding it, the impact of corruption, and develop mechanisms for creating good governance in Thai society. Regarding the corruption in Thai literature, this study found that; 1)Tri-bhumi Phraruang: discussed the dishonest leader of the country who sought for bribery and

tribute, 2) Suphasit Phraruang: taught the people to be honest and grateful, 3) Lilitongkarnchangnam: revealed a ceremony that show loyalty be honest with the king, 4) Kotmai Tra Sam Duang: discussed corruption in recruiting men to war or corruption by taking weapons to intimidate people, 5) Srithanon Chai: taught that a smart person who exploited to gain the wrong assets.

The use of language regarding corruption by the research participants could be divided into three levels; 1.the first group used the most indecent words when talking about corruption such as cheating (kodkong), fraud (chorkong), bribery (rupsinbon), corruption (chorratbungluang) and under the table (taito), 2. the second group used neutral words such as dishonesty (mai sue sus), misappropriate (bead bung), smuggle (luk lorb), misused of power (chai amnat nai thang thi pid), obscure (pid bung amprang), 3. The third group used docile words such as patronage (oo pa thum), favor (len puak), smuggling (arm it sin jang).Therefore, the content in the Thai literature was a teaching for the people to fear sin, to have beliefin Hell and Heaven, and to be the virtuous and honest. The effects of good deeds on life were peaceful. Furthermore, the public attitudes regarding corruption appearing in the use of language and social context revealed an awareness of the corruption problem.

keywords: outlook, Language and culture, Corruption

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาทัศนะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันจากบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม ภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยและการใช้ในชีวิตประจำวันของประชาชนในจังหวัดนครราชสีมา เป็นการกระตุ้นส่งเสริมให้ตระหนักถึงปัญหา และผลกระทบของการทุจริตคอร์รัปชัน เพื่อพัฒนากลไกในการสร้างธรรมาภิบาลให้เกิดขึ้นในสังคมไทย ผลการศึกษาพบว่าวรรณกรรมไทยที่มีทัศนะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันผู้วิจัยได้นำมาศึกษา ได้แก่เรื่อง 1) ไตรภูมิพระร่วง กล่าวถึงผู้ปกครองบ้านเมืองไม่ซื่อสัตย์ รับส่วย ดิดลिनบน 2) สุภาจิตพระร่วง มุ่งสอนให้ประชาชนมีความซื่อสัตย์

สุจริต กตัญญูกตเวทิต์) ลิลิตโองการแข่งน้ำ ปรากฏพิธีถือน้ำพระพิพัฒน์สัตยา เพื่อแสดงความจงรักภักดี ซึ่งสัสต์ต่อพระมหากษัตริย์ 4) กฎหมายตราสามดวง มีหมวดพระอัยการอาชญาหลวง กล่าวถึงการทุจริตเกณฑ์คนไปทำสงครามหรือทุจริตโดยการเอาอาวุธมาข่มขู่ราษฎรโดยมิชอบ 5) ศรีธรรมาธิบายเป็นผู้ที่มีความเก่ง เฉลียวฉลาด แสวงหาผลประโยชน์เพื่อให้ได้สินทรัพย์จากผู้อื่นโดยมิชอบ

ทัศนะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันในการใช้ภาษาที่ผู้เข้าร่วมเวทีวิจัยใช้แสดงถึงการทุจริต คอร์รัปชัน จากการใช้ภาษาและบริบทสังคมแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้ 1. กลุ่มใช้คำที่แสดงการทุจริตมากที่สุด เช่น คดโกง, ฉ้อโกง, รับสินบน, ฉ้อราษฎร์บังหลวง, ใต้โต๊ะ, คอร์รัปชัน, ทุจริต 2. กลุ่มใช้คำทุจริตปานกลาง เช่น ไม่ซื่อ, เบียดบัง, เบี่ยง, ลักลอบ, ปลิ้นปลอก, การใช้อำนาจในทางที่ผิด, ปิดบัง-อำพราง 3. กลุ่มใช้คำทุจริตน้อย เช่น อุปลักษณ์, เล่นพวก, อามิสสินจ้าง, อำพราง, ไม่ซื่อ เป็นต้น เนื้อหาในวรรณกรรมไทยข้างต้น จึงเป็นคำสอนให้ประชาชนเกรงกลัวต่อบาป มีความเชื่อในเรื่องนรก-สวรรค์ ให้รู้จักบาปบุญ มีความซื่อสัตย์สุจริต และผลของการทำความดีชีวิตจะมีความสุขสงบร่มเย็นรวมถึงทัศนคติของประชาชนเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันจากการใช้ภาษาและบริบทสังคมแสดงให้เห็นความตระหนักถึงปัญหาและความเสียหายของการทุจริตคอร์รัปชัน

คำสำคัญ: ทัศนะ, ภาษาและวัฒนธรรม, การทุจริต

บทนำ

การคอร์รัปชัน หมายถึง การอาศัยตำแหน่งหน้าที่อำนาจเพื่อเอื้อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น รวมถึงการฉ้อราษฎร์บังหลวง การทุจริตในหน้าที่ราชการการกินสินบน ตลอดจนความยุติธรรมอื่น ๆ ที่ข้าราชการหรือบุคคลอื่นใดใช้เป็นเครื่องมือในการลิดรอนความเป็นธรรมและความถูกต้องตามกฎหมายหรือเรียกว่า “การทุจริต” และ “การประพฤติมิชอบของข้าราชการ” Phua Phongsakon (2000: 30) กล่าวว่า ความหมายของการทุจริตแพร่หลายที่สุด ได้แก่ การใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐไปเป็นเครื่องมือเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวซึ่งรวมถึงการทุจริตของเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยไม่มีฝ่ายอื่นเกี่ยวข้อง เช่น การยกยอกองเงินของรัฐ การใช้ทรัพย์สินของรัฐนอกเวลาราชการ หรือการใช้อำนาจในตำแหน่งเลื่อนขั้นให้แก่ผู้ที่เป็นเครือญาติหรือเพื่อนฝูง และการทุจริตที่เกิดจากการประสาน

ผลประโยชน์ระหว่างสองฝ่าย

การทุจริต หมายถึง ความประพฤติชั่ว คดโกง ฉ้อโกง ไม่ซื่อตรง (Dictionary of Royal Institute. 2013:534) และจากการศึกษาเอกสารตำราเกี่ยวกับการใช้ภาษาและบริบทหลังคมพบว่า ยังมีหลายคำที่สะท้อนถึงการทุจริตคอร์รัปชันเช่น การฉ้อราษฎร์บังหลวง การฉ้อฉล การคดโกง ส่วย การติดสินบน การกินตามน้ำ การกินทวนน้ำค่าวิ่งเต้น ค่าน้ำร้อนน้ำชา และเงินใต้โต๊ะหรือหาประโยชน์อื่น ๆ ซึ่งการทุจริตนี้อาจมิใช่เป็นตัวเงินแต่เป็นวิธีการที่ใช้อาจจะผิดกฎหมายหรือไม่ผิดก็ได้ เป็นพฤติกรรมซึ่งสาธารณชนจะไม่พอใจหรือผิดจากจารีตประเพณีนิยม เนื่องจากการกระทำที่ขัดกับความคาดหวังของสาธารณชน เรื่องมาตรฐานจริยธรรมและพฤติกรรมที่ดีของบุคคลสาธารณะ

ทัศนคติของประชาชนจากเวทีผู้เข้าร่วมวิจัยแสดงความคิดเห็นถึงความห่วงใยความกังวลที่มีต่อการทุจริตคอร์รัปชัน คือมีความเชื่อว่าพฤติกรรมทุจริตประพฤติมิชอบนั้น ยอมรับได้หากการกระทำนั้น ๆ เป็นประโยชน์กับตนหรือกลุ่มของตนการคอร์รัปชันเป็นโรคระบาดที่น่ากลัวในประเทศกำลังพัฒนา และไม่มียุคใดสมัยใดที่ประชาชนจะห่วงกังวลใจในเรื่องการทุจริตเท่ากับยุคปัจจุบันเนื่องจากมีพัฒนาการทุจริตที่ยาวนาน และมีกลวิธีที่แยบยลดังปรากฏในแนวคิดของ Seri Rangsan (2006) แสดงทัศนคติการคอร์รัปชันมีมาตั้งแต่เมื่อครั้งสมัยสุโขทัยที่มีการทุจริตเกิดขึ้นในระบบราชการและมีวิวัฒนาการมาตามลำดับ

การทุจริตคอร์รัปชันที่เกิดจากการรับรู้กันโดยทั่วไปในปัจจุบันมักเกิดจากตัวบุคคลที่มีอำนาจที่แสวงหาอำนาจหรือผลประโยชน์เป็นของตนและพวกพ้อง ซึ่งเกิดมาจากกิเลสในตัวของมนุษย์การใช้อำนาจเพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไร ความชอบพอ หรือเพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มหรือชนชั้น ซึ่งออกมาในรูปการกระทำที่ละเมิดกฎหมาย หรือละเมิดมาตรฐานความประพฤติทางศีลธรรมจรรยาที่ยอมรับ

ส่วนในวรรณกรรมไทยที่ปรากฏทัศนคติเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชัน เช่น ไตรภูมิพระร่วงกล่าวถึงผู้ปกครองบ้านเมืองไม่ซื่อสัตย์ รับส่วย ติดสินบน สุภาพิตพระร่วง มุ่งสอนให้ประชาชนมีความซื่อสัตย์สุจริต กตัญญูกตเวที ลีลิตโองการแข่งน้ำปรากฏพิธีถือน้ำพระพิพัฒน์สัตยา เพื่อแสดงความจงรักภักดี ซื่อสัตย์ต่อพระมหากษัตริย์ กฎหมายตราสามดวงมีหมวดพระอัยการอาชญาหลวง กล่าวถึงการทุจริตเกณฑ์คนไปทำสงครามหรือทุจริตโดยการเอาอาชญาข่มขู่ราษฎรโดยมิชอบ และศรีธนญชัย เป็นผู้ที่มีความเก่ง เฉลียวฉลาด แสวงหาผลประโยชน์เพื่อให้ได้สินทรัพย์จากผู้อื่นโดยมิชอบ ซึ่งวรรณกรรมไทยได้แสดงถึง

การใช้กุศโลบายในการอบรมสั่งสอน อย่างรอบด้านลุ่มลึก โดยสามารถยกตัวอย่างในชีวิตประจำวันซึ่งมีหลากหลายในเกือบทุกสาขาวิชาชีพให้เห็นอย่างชัดเจน

วัฒนธรรมทางด้านความคิดที่เสนอทักษะการใช้ภาษาในการทุจริตคอร์รัปชันได้อย่างแยบยล ภาษาได้สะท้อนภาพการทุจริตอย่างเห็นชัดขึ้นด้วยประสบการณ์ที่เชี่ยวชาญ มีทั้งทักษะ กลยุทธ์ที่แยบยล ล้ำหน้าและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทักษะการใช้ภาษาและวัฒนธรรมกับการทุจริตคอร์รัปชันที่ปรากฏในบริบทสังคมไทย เป็นการช่วยกระตุ้นส่งเสริมให้ตระหนักถึงปัญหา และผลกระทบของการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งจะนำแนวคิดเหล่านี้ ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาในอนาคต

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาทักษะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันจากบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม ภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยตามทัศนคติของประชาชนในจังหวัดนครราชสีมา

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาทักษะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันจากบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม ภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยมีขอบเขต ในการศึกษา ดังนี้

1.ศึกษาทักษะการใช้วัฒนธรรมทางภาษาการใช้ถ้อยคำ สำนวน การทุจริตคอร์รัปชันในเวทีประชุมร่วมแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมวิจัย ศึกษาทักษะเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชัน การใช้ภาษาของประชาชนในจังหวัดนครราชสีมา โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ประชาชนจากตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรการศึกษา ภาคประชาสังคม เพื่อแบ่งระดับการใช้ภาษาในการทุจริตคอร์รัปชัน

2.ศึกษาสภาพปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในวรรณกรรมไทย จากเรื่องไตรภูมิ พระร่วง เรื่องสุภาพิตพระร่วง เรื่องลิลิตโองการแข่งน้ำ เรื่องกฎหมายตราสามดวง และเรื่องศรีธนญชัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1.ศึกษาจากเอกสาร งานวิจัย บทความ ตลอดจนถึงสื่อสิ่งพิมพ์ เกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชัน

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและวิเคราะห์จากวรรณกรรมไทย 5 เรื่องได้แก่ 1) ไตรภูมิพระร่วง 2) สุภาสิตพระร่วง 3) ลิลิตโองการแข่งน้ำ 4) กฎหมายตราสามดวง และ 5) ศรีธัญชัย

2.2 ลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล และสัมภาษณ์ในเวทีประชุม จากตัวแทนองค์การบริหารส่วนตำบล องค์กรทางการศึกษา ผู้นำภาคประชาสังคม ในจังหวัดนครราชสีมา และผู้เชี่ยวชาญที่มีผลงานวิจัยหรือผลงานวิชาการเกี่ยวกับคอร์รัปชัน จำนวน 218 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้จะได้มาโดยหนังสือการตอบรับเข้าร่วมโครงการวิจัย ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เทศบาลจำนวน 18 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 32 แห่ง รวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เข้าร่วมโครงการ 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.90 หน่วยงานการศึกษาในจังหวัดนครราชสีมาที่เข้าร่วม จำนวน 90 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 65.70 และภาคประชาสังคมจำนวน 30 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 93.75 โดยการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล ด้วยการใช้คำถามเปรียบเทียบคำตอบกับข้อมูลที่ได้จากการเอกสาร หนังสือวิชาการ บทความ รายงานสัมมนา และงานวิจัยต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลจากการสังเกต สภาพความเป็นจริง

3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาและรวบรวมมาวิเคราะห์เพื่อจัดเป็นหมวดหมู่เป็นระบบ และวิธีการที่ชัดเจน โดยเน้นการทำความเข้าใจ เปรียบเทียบและวิเคราะห์ทัศนคติของสังคมไทย เกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชัน

4. นำวรรณกรรมไทยที่ศึกษามาวิเคราะห์ ทัศนะภาษาและวัฒนธรรม

5. สรุปผลและนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณานาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

วัฒนธรรมในการใช้ภาษาของสังคมไทยมีการใช้คำที่เกี่ยวกับการทุจริตเป็นจำนวนมาก จากการศึกษาดูเอกสารและการใช้เวทีวิจัยในระยะต้นเพื่อระดมความคิดเห็นว่ามีทัศนะในการใช้ภาษาที่ผู้เข้าร่วมเวทีวิจัยใช้แสดงถึงการทุจริตคอร์รัปชันที่หลากหลาย สามารถจัดเป็นกลุ่มและแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทุจริตมากที่สุด เช่น คดโกง, ฉ้อโกง, รับสินบน,

นักรบ บังหลวง, ไต้เต๊ะ, ยักยก, น้อฉล, ซี้โกง, คอร์รี่ปั้ง, ทูจจริต, ติดสินบน, ผลประโยชน์ ซับซ้อ, ส่วย, กินเปอร์เซ็นต์

2. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทูลจริตปานกลาง เช่น ไม่ซื้อ, เบียดบัง, เบี่ยง, ลักลอบ, ปรี้นปลอก, การใช้อำนาจในทางที่ผิด, ปิดบัง-อำพราง, น้อฉล

3. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทูลจริตน้อย เช่น อุปถัมภ์, เล่นพวก, อามิสสินจ้าง, อำพราง, ไม่ซื้อ

จะเห็นว่า การใช้ถ้อยคำในการสื่อสารระหว่างบุคคลแตกต่างกัน ย่อมขึ้นอยู่กับ การตีความ ความเข้าใจระหว่างบุคคล ซึ่งมีนัยยะแฝง

ส่วนสำนวนสุภาพิต จากการสอบถามผู้เข้าประชุมแสดงความคิดเห็นในเวทีได้อธิบายถึง สำนวนสุภาพิต ได้อธิบายว่า สังคมไทยมีสุภาพิต สำนวน และคำพังเพย ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันเป็นจำนวนมากที่แสดงถึงการทูลจริตคอร์รี่ปั้ง ซึ่งเป็นคำสอน ข้อคิด ปรากฏ ข้อความที่กินใจลึกซึ้ง มุ่งเน้นสอนให้เป็นคนดี ประพฤติปฏิบัติตามทำนองคลองธรรม ตาม ครรลองของคนในสังคม ดังตัวอย่าง

ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน บทสุภาพิตคำสอนมิให้เป็นคนทูลจริต “คดโกง” จะถูกลงโทษจากสังคม เป็นบทสอนใจให้เราเป็นคนที่มีชื่อเสียงต่อหน้าที่การงาน มิให้มีนิสัย คดโกงผู้อื่น

น้ำลดตอผุด เมื่อกระทำผิดยังไม่มีความรู้ความลับ ต่อมาหลักฐานก็ปรากฏออกมา ความลับต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความประพฤติไม่ดี เช่น ทูลจริต คดโกง

กินตามน้ำ พฤติกรรมของผู้มีบทบาทหน้าที่หรือข้าราชการที่รับของสมนาคุณที่มี ผู้เอามาให้โดยไม่ได้เรียกร้อง แต่ผู้ให้อาจมีวาระแอบแฝง

มือใครยาวสาวได้สาวเอา เป็นลักษณะของผู้คนในสังคมที่เกิดแก่งแย่ง เห็นแก่ตัว ทุกคนต่างดักตวงผลประโยชน์ใส่ตัว ใครมีศักยภาพหรืออำนาจมากกว่าก็สามารถดักตวงผลประโยชน์มากกว่า ทำให้เกิดการคดโกงขึ้น

คดในข้องอในกระดูก เป็นอุปนิสัยของคนคดโกง ไม่มีความซื่อสัตย์ หากมีโอกาส ที่จะฉกฉวยของคนอื่นมาเป็นของตนได้ก็จะทำโดยไม่สนใจความถูกต้องหรือจริยธรรม

การทูลจริตคอร์รี่ปั้งปรากฏอยู่ในวรรณกรรมไทยตลอดจนตำรับตำราต่าง ๆ

สะท้อนให้เห็นสภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนสังคมไทยตั้งแต่ในยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังปรากฏหลักฐานในวรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ ไตรภูมิพระร่วงสุภาสิตพระร่วง ลิลิตโองการแข่งน้ำ ศรีธัญชัยและกฎหมายตราสามดวง ซึ่งมีผลการวิจัยดังต่อไปนี้

ไตรภูมิพระร่วง หรือ ไตรภูมิภคา

เป็นวรรณคดีปรากฏหลักฐานในช่วงสมัยกรุงสุโขทัย โดยพญาสิทธิทรงมีพระราชประสงค์ที่จะเทศนาโปรดพระมารดาและสั่งสอนประชาชนชาวสุโขทัย เนื้อหากว่าถึงนรกสวรรค์ เพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้มีความเกรงกลัวบาป เป็นต้นว่า สัตว์โลกผู้ล่วงลับไปแล้วจะมีได้ถูกส่งตัวไปเกิด แต่จะถูกส่งไปลงโทษในนรกภูมิตามคำพิพากษาของเทพ เพราะบาปกรรมที่ตนได้กระทำเมื่อครั้งมีชีวิต ตัวอย่างเช่น การฉ้อโกงด้วยการเอาข้าวลิบแกลบ ฟาง มาปนกันกับข้าวเปลือก แล้วนำไปขายให้กับผู้อื่นเมื่อตายไปก็จะตกนรกชื่อว่า ภูปลาสนรก ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการหากผู้ปกครองบ้านเมืองไม่ซื่อสัตย์รับส่วยอาภิมสลิจ้างไม่เป็นไปตามทำนองคลองธรรมเมื่อตายไปก็จะกลายเป็นเปรต ดังปรากฏในเปรตภูมิ ดังนี้

“...เปรตผู้หนึ่งเมื่อก่อนเขาได้เป็นนายเมือง แลแต่งเมืองมิชอบทางธรรม ย่อมเห็นแก่สินจ้างสอดบมิเป็นกลาง การย้ผู้ชอบแล้วว่าผิดการย้ผู้ผิดแล้วว่าชอบ ด้วยบาปกรรม แต่งความบมิชอบธรรมตั้งนั้นไว้ ครั้นว่าตายเขาเป็นเปรตอยู่แล มีตัวใหญ่เท่าภูเขา แลมีขนมีเล็บ ดินเล็บมืออันใหญ่ยาว แลคมตั้งมีตกรดแลดาบ หอก ครั้นแลพัดกันดั่งดั่งเสียงสายฟ้าผ่า...”

(Traiphumphraruang. 1983: 33 – 42)

สุภาสิตพระร่วง หรือ บัญญัติพระร่วง

เป็นหลักฐานที่เก่าแก่ได้รับการจดจำกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว แต่เพิ่งมาบันทึกไว้เป็นหลักฐานครั้งแรกในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ที่มุ่งสอนให้มีความซื่อสัตย์สุจริตไม่ควรเอาทรัพย์สินของผู้อื่นมาเป็นของตน ให้ภูมิใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ แม้มีเพียงเล็กน้อย ดังตัวอย่าง

ให้หาสินเมื่อใหญ่	อย่าไฝเอาทรัพย์ท่าน
อย่าริระรานแก่ความ	ประพุดิตามบุรพรอบ
.....
อารมณ์หรือทรัพย์ท่าน	อย่าพึงคิดจิตมั่นหมาย
จงคิดในจิตกลาย	ให้มันคล้ายกระเบื้องอิฐ
แต่พึงภาคภูมิใจ	ในของตนแม้ย่อนิด
เพราะเราสุจริต	หยุดอยากคิดได้ของเขา

(Suphasitpharuang, nd. : 5)

ลิลิตโองการแข่งน้ำ

หลักฐานสำคัญในสมัยกรุงศรีอยุธยา คือ ลิลิตโองการแข่งน้ำ เป็นโองการที่พราหมณ์ใช้อ่านหรือสวดใน “พิธีศรีสังฆปานกาล” หรือ “พิธีถือน้ำพระพิพัฒน์สัตยา” น้ำสาบานถือเป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์ กระทำต่อกษัตริย์ เพื่อแสดงความจงรักภักดี เป็นประเพณีที่ไทยได้แบบอย่าง มาจากขอมซึ่งรับมาจากอินเดียอีกต่อหนึ่ง พิธีกรรมคือทำพิธีให้น้ำศักดิ์สิทธิ์ (น้ำพิพัฒน์สัตยา) แล้วนำน้ำศักดิ์สิทธิ์นี้มาตั้งในพิธี เทงอาวรูลงในน้ำ ให้บรรดาผู้ที่ทำพิธีดื่มน้ำสาบานตนใช้อ่านหรือสวด ในพิธีถือน้ำ เป็นเรื่องขลังศักดิ์สิทธิ์ เพื่อชักจูงใจให้รู้สึกเลื่อมใสยำเกรง ผู้ที่เอาใจออกห่างคิดทรยศพระเจ้าแผ่นดิน ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลให้ผู้นั้นถูกเอาตัวไปยมโลกโดยเร็วให้เห็นทันตา เมื่อคนที่คิดทรยศถือน้ำสาบานที่มีโบพลุสดีใส่อยู่ สาบแข่งขอให้แน่นท้องขึ้นมาทันที ผลจากการسابแข่งในการดื่มน้ำสาบานนี้จะทำให้ผู้เข้าร่วมสาบานเกรงกลัวต่อบาป ไม่กล้าที่จะกระทำผิดซึ่งเป็นผลทางด้านจิตใจ เป็นความเชื่อที่ใช้ควบคุมคนในสังคมในด้านจิตใจมิให้กระทำผิด ส่วนผู้ที่ซื่อสัตย์จะได้รับพระราชทาน ยกถาวรศักดิ์ ช่างม้าวัวควาย แก้วแหวนเงินทอง ให้มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นสิริมงคล เป็นเกียรติและศักดิ์ศรีแก่วงศ์ตระกูล ได้รับการยอมรับในสังคมและเมื่อตายไปก็จะได้ไปเกิดในดินแดนสวรรค์ ความว่า

การسابแข่งผู้คิดคดทรยศ

“...จูงมาสูบเอาเขาผู้บ่ซื่อ ชื่อใครใจคด ขบถเกียกาย ว่ายกะทู้ฟาดฟัด ความแค้นมัดคอกหอกคนเต้าทำหก หลกทำให้ไปมีทันตาย หงายระงมระงม ยมบาลลากไป ไพนรกลาบปลิ้นดินปลาง เขาวางเหนืออทิจี ผู้บ่ดีบ่ซื่อ ชื่อใครใจคดขบถต่อเจ้า ผู้ผ่านเกล้าอยุธยา สมเด็จพระรามาริบัติ ศรีสินทรบรม

มหาจักรพรรดิครราราชาธิราช ท่านมีอำนาจมีบุญ คุณอนเภาอันหาใครกรรม...”

(Traiphumphraruang, 2002: 45)

ให้พรผู้ซื้อสัตย์

“...ใครซื้อเจ้าเตมินาง ใครซื้อรวงควายทอง มิ่งเมืองบุญศักดิ์แพ้ว
เพิ่มช้างม้าแฉ้วควาย ใครซื้อฟ้าสองย้าวเรงอิน ใครซื้อลีนเกตรา ใครซื้อใคร
รักษเจ้าจยศ กลิ่นชนมาให้ยั้ง เทพายคล่มฟ้า อัยารู้อันตราย ได้ใจกล้าตั้ง
เพชร ขยายขจรอนเนกบุญ สมเด็จพระรามาทิบัติ ศรีสินทรบรมมหา จักรพรรดิ
ครราชเรื่อยหล้า สุขผ่านฟ้าเบิกสมบุรณ์พ้อสมบุรณ์...”

(Traiphumphraruang, 2002: 46)

กฎหมายตราสามดวง

ด้านกฎหมายที่มีระบบมาตรฐานสากลที่ถือว่าเป็นกฎหมายฉบับแรก คือ “กฎหมายตราสามดวง” เริ่มใช้ในสมัยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกฯ ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ในระหว่างปี พ.ศ. 2347 กฎหมายตราสามดวงมีหมวด พระอัยการอาชญาหลวง ซึ่งกล่าวถึงการทุจริตไว้ในหมวดนี้ เช่น การทุจริตเกณฑ์คนไปทำสงคราม หรือทุจริตโดยการเอาอาวุธมาข่มขู่ราษฎรโดยมิชอบ จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เป็นกฎหมายที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการทุจริตที่มีการตรากฎหมายมาบังคับใช้อย่างชัดเจนในกฎหมายตราสามดวง กล่าวว่า “ห้ามถืออุเบกขาหรือวางเฉยเมื่อได้รู้เห็นผู้กระทำความผิด” ซึ่งเป็นหลักการเก่าที่มีมาแต่สมัยสุโขทัย เป็นที่มาของหลักการให้คนไทยช่วยกันดูแล ความสงบเรียบร้อยในชุมชนและรับผิดชอบร่วมกันป้องกันเหตุร้าย ข้าราชการผู้มีบรรดาศักดิ์ต่อบ้านเมืองอาจมีลักษณะการกระทำผิด 4 ประการซึ่งต้องรับโทษหนัก คือ ละเมิด (พระราชอำนาจและพระราชอาชญา) บังอาจ (กระทำเกินยศศักดิ์) อำพราง (ฉ้อฉลอำพรางทรัพย์แผ่นดิน) กรรโชก/กรรโชก (ใช้อำนาจรังแกราษฎร) (Phongsiphian, 2006)

กฎหมายตราสามดวง ได้กล่าวถึง หลักอินทภาษ คือ หลักธรรมที่ใช้ตัดสินคดีของผู้พิพากษาในอดีต กล่าวคือ ผู้พิพากษาต้องปราศจากอคติ^๔ เป็นการวางหลักธรรมในการดำรงตน และการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาดุลาการต้องพิจารณาตัดสินอรรถคดีด้วยความเที่ยงธรรมปราศจากความลำเอียงฝ่ายใด อันเกิดอคติ^๔ ประการ ฉันทาคติ คือ ลำเอียงเพราะรักชอบเห็นแก่อำมิสสินบนโทษาคติ คือลำเอียงเพราะโกรธ ภัยาคติ คือลำเอียง

เพราะกลัว และโมหาคติ ถ้าเอียงเพราะหลง ตั้งตัวอย่าง

หลักอินทภาษบทที่๔ บัญญัติว่า “...ในทนะอรรถาธิบายนั้นว่า คุณร
มานพ โย บุคคโธ อันว่าบุคคลผู้ใดจะเป็นผู้พิภากษาคัดสันคคิการแห่งผุงมนุษย์
นิกรทั้งหลาย นาติวตตติ บมีได้ล่องเสียมมมี ซึ่งสุจริตธรรมอันเปนของแห่ง
สัปรุช ฉนทา โทสา ญา โมหา เหตุโลกแลโกรธแลกลัวแลหลง... อรรถาธิบายว่า
บุคคลผู้ใดจะเป็นพิภากษาคัดสันคคิการแห่งมนุษย์นิกรทั้งหลายพึงกระทำสันคาน
ให้ นีราศปราศจากอะคคิธรรมทั้งสี่คือ ฉันทาคคิ๑ โทษาคคิ๑
ภะยาคคิ๑ โมหาคคิ๑...แลซึ่งว่าให้ผู้พิภากษาปราศจากฉันทาคคินั้นคือให้ทำ
จิตรให้หนีราศจากขาดจากโลก อย่าได้เห็นแก่ลาภะโลกามีคคินจ้างสินบน... ถึงมาท
ว่าผู้ต้องคคินั้นจะเปนเผ่าพันธุ์เปนต้นว่าบิดามานดาตนก็ตืออย่าพึงเข้าด้วย
สามาถฉันทาคคิอันมิควรจะพึงไป จงทำจิตรให้ตั้งอยู่ในอุเบกขาญาณ จึงได้ชื่อ
ว่าเปนองคตุลาการ มีอการอันเสมอเหมือนตราช...แลให้ปราศจากโทษาคคินั้น
คือ ให้ผู้พิภากษากระลาการกระทำจิตรให้เสมออย่าได้ไต่ไปตามอำนาจโทษา
พยาบาทของเวร ว่าผู้นี้เป็นคนปะฎิปักขาศักคิผิดกันกับอาตมา อย่า๑๑กระทำซึ่ง
ความโกรธแลเวระพญาบาทเปนเบื้องหน้าแล้วแลพิจารณาคคิให้พ่ายแพ้... พึง
ดำเนินไปตามธรรมสาตราชสาตรา แลตั้งจิตรไว้ในมชณะอุเบกขาให้แน่นแแนวแล้วจึง
พิจารณาตัดสันเปนท่ม กลาง ฯลฯ...”

(200 Laws from the Three Enacted Laws:nd.)

ศรีธัญชัย

วรรณกรรมที่เกี่ยวกับการโกหรือทุจริต “ศรีธัญชัย” เป็นตัวอย่างหนึ่งที่สังคม
ไทยคุ้นเคยศรีธัญชัยเป็นตัวละครเอกของเรื่องที่มีความเฉลียวฉลาดหลักแหลม และมีไหว
พริบปฏิภาณดีมาก แต่มักเอาความเก่งไปหาผลประโยชน์เพื่อให้ได้ของจากผู้อื่นโดยมิชอบ
ทำให้สังคมพุดถึงคนที่ฉลาดแกมโกงว่าพวก ศรีธัญชัย เมื่อได้ยินคำพุดนี้ทุกคนจะรู้และ
เข้าใจทันทีว่าเป็นคือการทุจริตประพดมิชอบอย่างหนึ่ง

วันหนึ่งศรีธัญชัยอยากไปเล่นหมากรุกกับพระที่วัด เดินจากบ้านมาถึงริมน้ำเห็น
เณรองค์หนึ่งพายเรือผ่านมา จึงเรียกให้จอดบอกว่า “ขอข้ามเรือสักที” เณรองค์นั้นรีบจอด
เรือแล้วทำที่เป็นเดินข้ามไปข้ามมา ศรีธัญชัย เจอติเข้าแล้วรีบบอกว่า “นี่พ่อเณรขออาศัย
นั่งเรือข้ามฝากไปวัดด้วยคน” เณรจึงให้นั่งเรือไปด้วยแต่กลับลุกขึ้นยืนพายอย่างตั้งอกตั้งใจ

ศรีธนญชัยเกรงเรือจะล่มจึงถามไปว่า "ทำไมไม่นั่งพายเล่าพ่อเณร" เณรองค์นั้นก็เอาพายพาดเรือแล้วนั่งทับพายไว้ ยอดตลกหลงเสียทีเณรสองครั้งสองคราติดต่อกันก็คั่งแค้นใจเพราะไม่เคยพายแพ้วพายไ้ ญาติตลกหลงเสียทีเณรสองครั้งสองคราติดต่อกันก็คั่งแค้นใจเพราะไม่เคยพายแพ้วพายไ้ ญาติตลกหลงเสียทีเณรสองครั้งสองคราติดต่อกันก็คั่งแค้นใจเพราะไม่เคยพายแพ้วพายไ้

“...อยู่เป็นเจียรกาลนานไป เจ้าศรีทนะนไ้ชยน้ำใจใครไปวัดวา ไปนั่งไ้สบายกายา เล่นหมากรุกสกากับด้วยเถราเจ้าไท วันนั้นข้ามฟากชลาลัย ท่าคลองหนึ่งไ้ไร้ เพื่อนจึงเดินไปมิช้า ครั้นถึงริมฝั่งชลธา ไม่มีเรือซาจะข้ามไปหนาไม่มีเพื่อนนั่งซาฝั่งนที ซ้านานดิหลิ ไม่มีเรือข้ามเลยนา ดูไปที่หน้าวัด เห็นสามเณรราที่มีวาจาพาที พ่อเณรเ็นดูซ้านี้ ข้ามเรือสักที เ็นดูโยมนี่เถิดนา เณรน้อยยินถ้อยวจานา จึงข้ามไปมาเรือที่หน้าท่าริมชล ทนะนไ้ชยน้ำใจคิดจน เสียรู้เสียกลครั้งนี่มาจนอร่า จึงกลับคืนถ้อยวาจา ว่าเอาเรือมาข้ามฟากนี้วาพลอยไป เณรจึงพาเรือไปไ้ ถึงศรีทนะนไ้ชย เพื่อนไ้ไร้ก็ลงนาว่า เณรน้อยพายลอล่องมา ถึงกลางชลธา จึงมีวาจาว่าไป ว่าประสกจะขึ้นที่ไ้ไหน ทนะนไ้ชยว่าตามใจ ที่ไ้ไหนก็จอดเถิดหนา เจ้าเณรบายบกรือมา ตรงกอไ้ป่า ซึ่งรทนามหนาซ้ไป จอดไ้หนายศรีทนะนไ้ชยว่าประสกขึ้นไป ข้าไ้ไร้จะไปวัดวา ทนะนไ้ชยเสียรู้เณร คิดน้อยหทัยา ก็จนอร่าขึ้นไป ต้องแ้วต้องถางกอไ้ แต่เข้าเล่าไ้ไร้ จนบายซาไปสุริยาจนตลอดไปยังเคหา ว่าจะไปวัดวา เล่นหมากรุก สกาเปล่าไปฯ...”

(Literature of Srithanonchai, online)

จากวรรณกรรมที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า “การทุจริตคอร์รัปชัน” มีหลักฐานปรากฏอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลายาวนานหลายร้อยปีแล้ว การทุจริตนับว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางสังคม ปรากฏในวรรณกรรมคำสอนให้เกรงกลัวต่อบาป มีความเชื่อในเรื่องนรก-สวรรค์ หากกระทำชั่ว เมื่อตายไปแล้วจะต้องชดใช้กรรมในนรก หากทำดีก็จะได้ไปจุติในสรวงสวรรค์ และจะมีความสุขสงบร่มเย็น การศึกษาวัฒนธรรมการใช้ภาษาและวัฒนธรรมทางความคิด จะแสดงให้เห็นวิถีชีวิต วิถีคิด ความคิด ความเชื่อ และการวางตน การปฏิบัติตน การใช้ถ้อยคำสำนวน ตลอดจนพัฒนาการทุจริตของคนในยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน สะท้อนภาพการป้องกันการทุจริต พัฒนาการคอร์รัปชันทางสังคม ตลอด

จนบุคคลภายในการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชันซึ่งเป็นแนวทางของผู้ปกครองบ้านเมืองได้ประพฤติปฏิบัติแก่ผู้ใต้ปกครอง เพื่อให้บ้านเมืองสงบสุขร่มเย็น

ด้านการใช้ภาษาของประชาชนมีการใช้คำที่เกี่ยวกับการทุจริตเป็นจำนวนมาก และจากการศึกษาเอกสารและข้อค้นพบจากเวทีวิจัยพบว่า มีทัศนคติการใช้ภาษาที่แสดงถึงการทุจริตคอร์รัปชันที่หลากหลาย แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทุจริตมากที่สุด เช่น คดโกง, ฉ้อโกง, รับสินบน, ฉ้อราษฎร์บังหลวง, ใต้โต๊ะ, ยักยอก, ฉ้อฉล, ชี้โกง, คอร์รัปชัน, ทุจริต, ติดสินบน, ผลประโยชน์ ชับซ้อน, ส่วย, กินเปอร์เซ็นต์
2. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทุจริตปานกลาง เช่น ไม่ซื่อ, เบียดบัง, เบี่ยง, ลักลอบ, ปรีนปลอก, การใช้อำนาจในทางที่ผิด, ปิดบัง-อำพราง, ฉ้อฉล
3. กลุ่มใช้ภาษาที่เห็นภาพในการทุจริตน้อย เช่น อุปถัมภ์, เล่นพวก, อามิสสินจ้าง, อำพราง, ไม่ซื่อ

จะเห็นว่าการใช้ถ้อยคำในการสื่อสารระหว่างบุคคลแตกต่างกัน ย่อมขึ้นอยู่กับ การตีความ ความเข้าใจระหว่างบุคคล ซึ่งมีนัยยะแฝง

อภิปรายผล

จากการศึกษาทัศนคติการใช้ภาษาและวัฒนธรรมกับการทุจริตคอร์รัปชันในบริบท สังคมไทยพบว่า มีทัศนคติที่หลากหลายเกี่ยวกับการใช้คำ ภาษาในการสื่อความหมาย เช่น คดโกง, ฉ้อโกง, รับสินบน, ฉ้อราษฎร์บังหลวง, ใต้โต๊ะ, ยักยอก, ฉ้อฉล, ชี้โกง, คอร์รัปชัน, ทุจริต, ติดสินบน, ผลประโยชน์ ชับซ้อน, ส่วย, กินเปอร์เซ็นต์, ไม่ซื่อ, เบียดบัง, เบี่ยง, ลักลอบ, ปรีนปลอก, การใช้อำนาจในทางที่ผิด, ปิดบัง-อำพราง, ฉ้อฉลอุปถัมภ์, เล่นพวก, อามิสสินจ้าง, อำพราง, ไม่ซื่อ เป็นต้น

ในสังคมไทยมีสุภาษิต และสำนวนที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่แสดงถึงการคอร์รัปชัน ซึ่งเป็นคำสอน ข้อคิดปรากฏข้อความที่กินใจ มุ่งเน้นสอนให้เป็นคนดี ประพฤติปฏิบัติตาม ทำนองคลองธรรม ตามครรลองของสังคม ดังตัวอย่าง ซื่อกินไม่หมด, คดกินไม่นาน, น้ำลตตอ ผุด, กินตามน้ำ, เมื่อใครยาวสาวได้สาวเอา, คดในข้องอในกระดุก สะท้อนให้เห็นภาพอุปนิสัย

ของผู้ศรัทธา ไม่มีความซื่อสัตย์ โดยไม่สนใจความถูกต้องหรือจริยธรรมการใช้ถ้อยคำในการสื่อสารระหว่างบุคคลแตกต่างกันมีนัยยะแฝงย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษา และความเข้าใจระหว่างบุคคล

จะเห็นว่าการทุจริตคอร์รัปชัน เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่หรืออำนาจที่มีอยู่ไปในทางมิชอบ การบอกว่าจะให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์แก่เจ้าพนักงาน กระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นไปโดยมิชอบอันเนื่องมาจากการงดการปฏิบัติเลือกปฏิบัติ เพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือเอื้อประโยชน์ตน ผลของการทุจริตคอร์รัปชันได้สร้างความเสียหายหลายอย่างทั้งทางสังคมที่ทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นในความซื่อสัตย์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Thapattanon (2012:171-172) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกฎหมายว่าด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวงในสังคมไทย ผลการศึกษาพบว่า แนวทางแก้ไขจะต้องพิจารณาทั้งสามด้าน คือด้านวัฒนธรรม ที่ต้องสร้างความเชื่อในเรื่องความสุจริตมากกว่าระบบทุนนิยมและการสะสมทรัพย์สิน ราษฎร์เป็นส่วนสำคัญในทฤษฎีอำนาจหน้าที่นิยม ทางด้านสังคม ต้องสร้างแนวคิดในเรื่อง “ความรักชาติ” และราษฎร์ตรวจสอบการสร้างจิตสาธารณะใช้อำนาจของรัฐได้ ลดพลังของการอุปถัมภ์ ส่งเสริมให้มีการเปิดเผย ข้อมูลของบุคคลที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ส่งเสริมให้มีการเปิดการเรียนการสอนวิชา “การฉ้อราษฎร์บังหลวง” ด้านกฎหมาย ต้องสร้างจิตสำนึกราษฎร์ทุกคนให้มีความเป็นผู้นิยมใช้เหตุผล สร้างประมวลกฎหมายเกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง และศาลชำนาญพิเศษ สร้างเงื่อนไขในการตรวจสอบทรัพย์สินแก่เจ้าพนักงานของรัฐทุกคน สร้างกฎหมายให้ราษฎร์มีอำนาจในการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชนร่วมกับสมาคมวิชาชีพ และปรับปรุงกฎหมายอาญา ในส่วนการเปิดเผย การฉ้อราษฎร์บังหลวงของข้าราชการทั้งการเมืองและประจำ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง ปัจจุบันคนในองค์กรภาครัฐ เอกชน ต่างให้ความสนใจในปัญหาการคอร์รัปชัน ทำให้เกิดองค์กรในการทำหน้าที่ป้องกัน เปิดโปง และปลูกฝังการต่อต้านคอร์รัปชัน แต่กลับพบว่าแต่ละองค์กรไม่ได้ให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง อาจเป็นเพราะว่าแต่ละองค์กรมีประเด็นที่ต้องการจะทำในแบบแผนของตน ทั้งแต่ละองค์กร ไม่สามารถคิดวิธีการทำงานแบบใหม่ และขาดการประสานงานกับหน่วยงานอื่นได้ในระยะยาว จึงเสนอว่าให้หน่วยงานที่ต่อต้านคอร์รัปชันในมุมมองและวิธีการทำงานที่ต่างกัน ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสร้างเครื่องมือข้อมูลระหว่างกันมีคนกลางเชื่อมโยง มีการวัดผลความสำเร็จของโครงการที่นำไป เพื่อให้การร่วมมือกันมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง

บทสรุป

วรรณกรรมไทยและการใช้ภาษาของคนในแต่ละยุคสมัยเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชัน จะสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทางความคิดและปรากฏเป็นภาพเหตุการณ์การคอร์รัปชันที่เกิดขึ้นในแต่ละยุคสมัยตั้งแต่ยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งการทุจริตคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่หยั่งรากลึกมายาวนานหลายร้อยปี และสื่อภาพทัศนคติของคนในยุคต่าง ๆ สะท้อนภาพระดับการใช้ภาษาในการทุจริต กุศโลบายในการป้องกันการทุจริต ตลอดจนแนวทางการแก้ไขปัญหาและผลของการทุจริต ดังปรากฏวรรณกรรมคำสอน และวรรณกรรมศาสนา ล้วนมีวัตถุประสงค์เพื่อให้คนในสังคมมีความเกรงกลัวต่อบาปไม่ประพฤติดิตตามครรลองของคนในสังคม การทุจริตคอร์รัปชันในประเทศไทยดูเหมือนจะยากที่จะเยียวยา เนื่องจากมีการฝังรากลึกถึงระดับวิถีชีวิตของคนในสังคมตามวรรณกรรมและวาทกรรมที่กล่าวมา อย่างไรก็ตามประวัติการทุจริตคอร์รัปชันในประเทศไทยมาอย่างยาวนาน

อย่างไรก็ตามการแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันนั้น ไม่สามารถแก้ด้วยกฎหมายที่มีบทลงโทษที่รุนแรงเท่านั้น สิ่งสำคัญคือ การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน และการสร้างความตระหนักรู้และเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทุจริตคอร์รัปชัน ส่งเสริมการสร้างธรรมาภิบาลและการป้องกันคอร์รัปชัน แต่สังคมยังมีช่องว่างหรือขาดการสนับสนุนจากประชาชน ซึ่งอย่างมีพลังพอที่จะสร้าง“วัฒนธรรมต้านคอร์รัปชัน” ในสังคมไทย หากไม่มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติ วิถีคิดของคนในสังคมไทยในการป้องกัน ซึ่งควรปลูกฝังให้แก่เด็กและเยาวชนในวัยเยาว์ซึ่งจะเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาชาติบ้านเมืองต่อไป

Reference

- Central Legal Information Center. (nd). 200 Kot mai Tra sam duang. (in Thai) [200 laws of Three Enacted Laws]. Bangkok: Office of the Council of State.

- Charoenwongsak, K. (2004). **Konlamet det pik Khorapchan**. (in Thai) [A Tactic to Deal with Corruption]. Bangkok: Success Media.
- Department of Curriculum and Instruction Development. (nd.) **Suphasit phra ruang**. (in Thai) [Suphasit of Phra Ruang]. Bangkok: Department of Religion Affaire Press.
- Literature of Srithanonchai. (2018). Retrieved from <http://sulaimanmy.blogspot.com>
- Nanakhon, P. (2002). **Prawat wannakhadi Thai**. (in Thai) [History of Thai Literature]. (13th Ed.). Bangkok: Thaiwatthanaphanit.
- Phyalithai. (2000). **Trai phum phra ruang**. (in Thai) [Traiphum of Phra Ruang]. (8th Ed). Bangkok: Bannakhan.
- Phuaphongsakon, N. (2000). **Yutthasat Kan to tan khorapchan nai prathet Thai**. (in Thai) [A Strategy for Anti Corruption in Thailand]. Bangkok: Np.
- Praphaphan, Y. (2001). **Rabop chao phasi nai akon samai krung thep yuk ton**. (in Thai) [A System of Tax in the Early Bangkok Period]. Bangkok: Sangsan.
- Phiriyarangsak, S. (2006). **Thritsadi khorapchan**. (in Thai) [A Theory of Corruption]. Bangkok: Phimdi.
- Thapattanon, P. (2012). *Khvam samphan rawang watthanatham kap kotmai wa duai kan cho rat bang luang nai sangkhom Thai*. (in Thai) [the Relation between Culture and Law on Corruption in Thai Society. **Journal of Politics , Governance and Law**, 4 (2): 171-200.

-
- The Royal Institute. (2013). **Photchananukrom chabap ratchabandittayasathan pho.so. 2554.** (in Thai)
[Dictionary of the Royal Institute 2011]. Bangkok: Nanmi Book.
- Serirangsan, T. (2006). **Nak kan mueang Thai: Chariyatham phon prayot thapson kan khorapchan.** (in Thai) [Thai Politician: Ethics, Conflict of Interests, Corruption, Problem, Cause, Effect and Solution]. Bangkok: Saithan.

